

Ons Limburg

Ons Limburg is ons jongste kind;
Het wordt door moeder 't meest bemind,

Ons aller Vlaamsche moeder.

En wy, wy slaan het luttelkind ga,

Hoe 't met zijn tutjes, vroeg - spa

Het hart het rood van moeder.

Ons Limburg is zoo frisch en jong:

Geen vrees of vaar het ooch bevang

In de armen onzer moeder.

Het zingt met klare, heldre stem

Op d'ouden toon, met de eygen klens

De ledjes na van moeder.

Ons Limburg is ons toech zoo lief!

Het is een schalksche hardedief:

Het heeft zoveel van moeder...

Het is een sluw, een aardig ding;

Wat of het kagel, 't spreekt of zingt

't is 't kalenest van moeder.

Ons Limburg is in volles groei:
Hed gaf al tekenen van zyn stree,
Zandt waer den zins van moeder.
Al jongen kan het, hard e hel,
En werken wil het, hard e fel
Tot roem van onze moeder.

Ons Limburg speelt ons een iche baas!
Hed is wil jong, maar lang niet dwaas,
Dat troetelkind van moeder.

Ons jongste komt aan 't hoofde stam!
En... zouden wij 't benyden gaan?
't Is immers 't kind van moeder!

Hiloba Kam

Mei 1898.